

Farkaséhség

Amikor Mancsi izzadva nyomott egy utolsót, és világra hozta a gyereket, azonnal megéhezett. Ahogy a csecsemő felsírt, füstölt sonka szaga töltötte meg szülőszobát. A helyzet az elkövetkező években egyre csak romlott. Amikor Mancsi pelenkázás közben megpusztilta a baba lábát, majd megnyalta az ajkait, sós ízt érzett. Ahogy a gyerek cseperedett, az anyja már biztos volt benne, hogy egy terebélyesedő füstölt sonkának adott életet. Ha a lánya szemébe nézett, megkordult a gyomra. Ha a haját szagolta meg, kicsordult a nyála. Mancsi minden este álmatlanul forgolódott a franciaágyban. Számtalanszor elképzelt már, hogy húsvétra megeszi a lányaként tetszelgő sonkát. Előtte persze megbeszelné vele, mert Mancsi fájdalomra úgy tűnt, a gyereke nem tudja magáról, hogy minek sikerült. Aztán ahogy másnap reggel felébredt, elszégyellte magát, és elvitte a gyereket az iskolába. Ameddig a lány az iskolapadot koptatta, Mancsi egyik kétségből a másikba esett. Legnagyobb félelme az volt, hogy nem csak ő, de az egész világ tudja már, hogy egy hústornyt etet és öltöztet. És amilyen kegyetlen ez a világ, gondolta Mancsi, még a végén más falja fel a lányát. Attól nagyobb tragédiát el sem tudott volna képzelni, hogy az önmegtartóztatás sanyarú évei után valaki más lakjon jól azzal, ami az övé. Mancsi úgy döntött, anyaként kötelessége megóvni a lányát minden bajtól, úgyhogy elővette a kést és megélezte. Az ünnepi étkezészetel terített meg, és hattyúkat hajtogatott a szalvétákból. Amikor a lány hazaért, asztalhoz ültek. Mancsi felszolgált a levest, és enni kezdtek. – Mi volt a suliban? – kérdezte a lányát, – semmi különös – válaszolta a füstölt sonka, majd Mancsi elővette a nagykést. Készült egy kis beszéddel, de ahogy a sonka kékes szemébe nézett, sem megszólalni, sem cselekedni nem tudott. Végül elvette a kést, és megebédelt a lányával. Amikor este ágyba parancsolta a gyereket, belátta, más módot kell találnia, hogy a farkas is jól lakjon, és a sonka is megmaradjon. Másnap vásárolt tíz kiló formálható agyagot, amit rózsaszín és sárga ételfestékkel színeztet, hogy olyan legyen, mint a bőr. Amikor a lány elaludt, Mancsi belopózott a szobájába, és letérdelt az ágya mellé. Nézte, ahogy alszik, majd se szó, se beszéd, jókora falatot harapott ki a lány vádlijából. Az anya sokáig forgatta a szájában a sós falatot. Még annál is ízletesebb és szaftosabb volt a lánya, mint remélte. A gyerek meg sem rezgett. – Tudtam én – suttogta Mancsi elégedetten, miután lenyelte a sonkát, majd egy maréknyi agyaggal tömte be a vádli éktelenkedő harapásnyomot. Az agyagot addig egyengette, míg tökéletesen sima nem lett. Első ránézésre senki nem tudta volna megmondani, hogy mi történt az

este. Az elkövetkező években minden a legnagyobb rendben zajlott. Manci minden éjjel belopózott a szobába, és harapott egy nagyot a sonkából. Már nagy tételben vásárolta az agyagot, és tökéletes arányban adagolta hozzá a színezékeket. A tragédia csak tizennyolc év múltán következett be. Manci a nappaliban üldögélt, és fogselyemmel tisztogatta a fogait, a lánya pedig két bőrönddel állt meg előtte. – Akkor indulok, anyu – mondta a lánya. – Sok sikert – válaszolta Manci, majd elvitte őt a buszállomásra. – Azért majd hívjál! – búcsúzott Manci az agyaglánytól, és hazahajtott. Otthon szomorúan dőlt le a kanapéra. Pihenni próbált, de a korgó gyomra folyton felébresztette. Amikor a lánya négy év múlva lediplomázott, Manci még mindig éhezett. Hiába vásárolta tonnaszámba, azóta sem talált olyan ízletes sonkát, ami csillapítaná az étvágyát. Aztán a lánya munkába állt, megházasodott és ikreket szült. Manci pedig a kanapén próbálta kipihenni az elmúlt évek megrázkódtatásait. Csak akkor csillapíthatta éhségét, ha a lánya a családjával meglátogatta őt. Amikor lefeküdtek aludni a vendégszobában, Manci egy vödörnyi agyaggal settenkedett be. Először lányából harapott ki egy jóízű falatot, majd a kiságyhoz sétált, és egy darabig elnézte az ikreket. Kíváncsi volt, vajon az unokái megörökölték-e az anyjuk jó tulajdonságait. Ha így esett, akkor még sincs minden veszve, reménykedett Manci, majd a száját nagyra tátva a babák fölé hajolt. Néhány perc múlva a nagymama csalódottan heveredett le a kanapéra. – Tudtam én – zokogta. Belátta, hogy a bőség éveinek végleg vége van. Tennie már nemigen volt mit. A lábát kényelembe helyezte, harminc évig sírdogált, és kipiszkálta a fogai közé tapadt agyagszemcséket.

A tizenhetedik vendégpapucs, mesekönyv – szöveg és illusztráció, 2014.

A tizenhetedik vendégpapucs Martini Yvette természetes „otthoni” mesemondást idéző, felnőtteknek is szóló mesekönyve, melyet két gyermeke ihletett. (*Koinónia Kiadó*)

